

Mihai Stănescu

După părerea mea, Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței reprezintă o sumă de întrebări, dar și multe răspunsuri despre ce și cum suntem noi azi.

În mulțimea emoțiilor care dor, am avut parte și de o bucurie: pe unul dintre pereți, într-o celulă, la dizidența românească, am văzut caricaturile lui MIHAI STĂNESCU. Sunt puțin artiști în ziua de azi, în libertate, care-și asumă așa o atitudine civică, chiar și în breasla caricaturistilor, unde asta ar fi firesc. Acum, ca și altă dată, obediența aduce cu ea mai mult câștig personal. Dar la Mihai Stănescu vorbim despre o perioadă în care libertatea de exprimare era asociată riscului personal. Mihai Stănescu n-a fost doar un caricaturist genial, a fost și o conștiință.

L-am invitat pe Mihai Stănescu timp de 12 ani - adică atât cât i-a permis lui sănătatea - să facă parte din juriul Salonului internațional de la Brăila și i-am organizat mai multe expoziții. Așa am știut să îmi arăt eu prețuirea. Într-un an mi-a zis: " Să știi că ești singurul care m-a invitat să fac parte dintr-un juriu după revoluție!"

Ignorat de români din ce în ce mai mult după '89, perioada libertăților n-a mai reprezentat o motivație pentru dânsul, iar oamenii valoroși, ca Mihai Stănescu, au fost ignorați, izolați...

Dacă ar fi să vorbim despre RECORDURI în caricatura românească, la modul serios, vă invit să căutați fotografiile cu lansarea albumului lui Mihai Stănescu din februarie 1990, la care presa a scris: „... la lansarea albumului Acum nu e momentul au fost de față 10.000 de oameni, care atât s-au înghesuit să cumpere, încât au spart geamurile Sălii Dalles."

Oameni "cu colana" sunt puțini în România. Pe unul dintre ei îl veți găsi, pe un perete, într-o celulă, la Sighet...

Costel Pătrășcasn